

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **B. M.**, zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem, se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2024, č. j. 19 A 60/2024-16,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 11. 2024, č. j. CPR-44998-10/ČJ-2024-930311-V227, jímž žalovaná nevyhověla jeho žádosti o propuštění ze zařízení podle § 129a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dne 13. 7. 2024 byl stěžovatel v budově Obvodního soudu pro Prahu 4 zajištěn a omezen na osobní svobodě dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Stěžovateli byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 13. 7. 2024, sp. zn. 52 T 53/2024, uložen trest vyhoštění z území ČR na dobu 18 měsíců za přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kterého se dopustil dne 10. 7. 2024 odcizením zboží z prodejny. Dne 13. 7. 2024 vydal správní orgán rozhodnutí č. j. KRPA-226013-10/ČJ-2024-000022-ZZC, o zajištění podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů.

[2] Dne 9. 10. 2024 vydal správní orgán rozhodnutí č. j. KRPA-226013-36/ČJ-2024-000022-ZZC o prodloužení doby zajištění o 60 dnů. Správní orgán se zabýval nemožností uložení zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců se závěrem, že by byla zjevně neúčelná. Lhůta prodloužení zajištění byla stanovena na 60 dnů při zohlednění

předpokládané složitosti přípravy vycestování. Jelikož v ČR nežijí žádné stěžovateli blízké osoby ani jeho rodinní příslušníci, nebudou zajištěním dotčeny rodinné a soukromé poměry stěžovatele. Stěžovatel ve své žádosti uvedl, že oznámí policii adresu místa pobytu, na které se bude zdržovat, bude přítomen v době pobytových kontrol, složí finanční prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, osobně se bude dostavovat a hlásit na policii ve stanovených termínech, avšak tato tvrzení ničím nepodložil. Dle správního orgánu stěžovatel neskytá žádné záruky, že bude podmínky opatření dodržovat, což je podloženo skutečností, že nectí zákony České republiky ani zákony EU a smluvních států, jelikož pobývá na území v rozporu s francouzským rozhodnutím o navrácení ze dne 6. 12. 2023. Žalovaná byla přesvědčena, že dobrovolné vycestování stěžovatele nelze v žádném případě očekávat; stěžovatel se zároveň dopustil dalších porušení právních předpisů tím, že na území České republiky pobýval nejméně do 13. 7. 2024 bez platného oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn, a rovněž se zde dopustil krádeže, pro kterou byl odsouzen k trestu vyhoštění trestním příkazem sp. zn. 52 T 53/2024.

[3] Stěžovatel se v **žalobě** domáhal určení nezákonnosti rozhodnutí žalované ve věci jeho žádosti o propuštění; namítá nedostatečnost odůvodnění rozhodnutí žalované. Dle stěžovatele v něm absentuje úvaha o tom, proč bylo v jeho případě nutné přistoupit k prodloužení doby trvání zajištění právě po stanovenou dobu. Napadené rozhodnutí bylo dle něj svévolné a tendenční. Důvody pro prodloužení doby trvání zajištění podle § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců s ohledem na finanční poměry a s nimi spojenou dosažitelnost stěžovatele na území České republiky neexistují. Stěžovatel žádal, aby v jeho případě přezkoumal postup správního orgánu, zda uvážení o délce doby zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné. Napadené rozhodnutí bylo dle stěžovatele nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stěžovatel uvedl, že sice pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu, ten má však ve Francii na známé adrese, zároveň disponuje dostatkem finančních prostředků a je ochoten z České republiky dobrovolně vycestovat; bylo tak možné uložit mírnější opatření za účelem vycestování. Závěrem stěžovatel namítal porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, neboť rozhodnutím správní orgán zcela nepřiměřeně zasáhl do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[4] **Městský soud** dospěl k závěru, že rozhodnutí žalované je přezkoumatelné; žalobní námitky z velké části směřovaly do rozhodnutí o prodloužení zajištění, námitky se mýjely s odůvodněním rozhodnutí žalované. Městský soud zdůraznil, že užití mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon správního vyhoštění, resp. vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření). Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené

pokračování

opatření splní svůj účel. Městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016-56, dle kterého uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (subjektivní složka), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (objektivní složka); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování.

[5] Městský soud dospěl k závěru, že žalovaná se alternativami k zajištění cizince zabývala primárně v rozhodnutí o zajištění. V rozhodnutí o prodloužení zajištění stěžovatel nedoložil ve své žádosti o propuštění žádnou relevantní změnu z hlediska možnosti užití alternativ. Stejně tak městský soud neshledal důvodnou námitku, že stěžovatel disponoval dostatkem finančních prostředků, aby mohl složit finanční záruku, jelikož žalovaná již v rozhodnutí o nevyhovění první žádosti o propuštění stěžovatele ze zajištění (rozhodnutí ze dne 9. 9. 2024, č. j. CPR-44998-6/ČJ-2024-930311-V227) upozornila stěžovatele, že případná tvrzení ve vztahu k možnosti složit finanční záruku bylo třeba doložit. Stěžovatel (zastoupený advokátem) opět jen obecně proklamuje připravenost složit finanční záruku, neuvádí ovšem ani v jaké výši, ani jaké osoby by ji za stěžovatele mohly složit, tudíž nebylo jasné, zda by se jednalo o občany ČR či cizince s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem, jak vyžaduje zákon. Dále městský soud upozornil, že co se týká dalších záruk, stěžovatel za celou dobu správního řízení nedoložil adresu pobytu v České republice, na které by se zdržoval, k tomu je nutné vzít do úvahy, že stěžovatel na území České republiky nevlastní žádný majetek, jeho předešlé jednání neskýtalo žádnou záruku, že by plnil uložené povinnosti; stěžovatel porušoval právní předpisy jak na území Francie, tak i na území České republiky. Při zvážení všech těchto okolností nemohla dle městského soudu žalovaná dospět k jinému závěru, než že stěžovatel by neplnil povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, oznámit každou jeho změnu a ve stanovené době se tam zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, ani opatření zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Všechny tyto úvahy promítla do svého rozhodnutí rovněž žalovaná a městský soud se s nimi ztotožnil. Městský soud nebyl schopen vypořádat námitku stěžovatele týkající se zásahu do jeho rodinného a soukromého života pro její přílišnou obecnost a také z toho důvodu, že stěžovatel v České republice žádný rodinný život nevede. Veškeré rodinné vazby stěžovatele byly ve Francii. Z těchto důvodů městský soud shledal žalobu stěžovatele jako nedůvodnou.

[6] V **kasací stížnosti** stěžovatel namítá kasací důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítá, že pro prodloužení doby zajištění nebyly splněny zákonné podmínky, přičemž odůvodnění rozhodnutí žalované je nedostatečné. Městský soud nezkoumal, zda správní orgán správního uvážení nezneužil či nepřekročil jeho meze, nezkoumal, zda stanovení doby zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné. Dále uvádí, že městský soud se dostatečně nevypořádal s jeho argumenty ohledně finanční záruky, přestože se jeho finanční situace změnila. Stěžovatel byl schopen složit finanční záruku za pomoci členů své rodiny, kteří mají povolení k pobytu na území Francie. Má za to, že nebyla dostatečně zkoumána jeho finanční situace, jakožto i fakt, že složení finanční záruky je pro něj citelný zásah do jeho majetkových poměrů. Dále má stěžovatel za to, že žalovaná neprokázala, že správní

vyhoštění bude realizováno v maximální době zajištění dle § 125 zákona o pobytu cizinců s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí. Dle stěžovatele je rozhodnutí žalované nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatele, který je v rozporu s Listinou základních práv a svobod České republiky.

[7] Stěžovatel má za to, že žalovaná porušila zásadu materiální pravdy, jelikož nedostatečně zjistila skutečný stav věci a neprovedla potřebná šetření k jeho objasnění. Stěžovatel jasně uvedl, že bude dostupný na adrese svého právního zástupce a přijme veškerá opatření, která mu budou uložena. V jeho případě bylo možné využít zvláštní opatření, která by minimalizovala zásah do omezení jeho osobní svobody. Žalovaná měla zkoumat jeho majetkové poměry, platební schopnost a jeho sociální zázemí.

[8] Žalovaná ve **vyjádření ke kasační stížnosti** uvedla, že kasační námitky jsou totožné se žalobními námitkami, které byly vypořádány již městským soudem a žalovaná se s jeho odůvodněním ztotožňuje. Dále žalovaná uvedla, že dne 4. 2. 2025 Velvyslanectví Alžírsko vydalo stěžovateli cestovní doklad a dne 17. 2. 2025 bude realizováno jeho vycestování.

[9] **Nejvyšší správní soud** přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj advokát (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Nejvyšší správní soud předesílá, že se jedná o věc, v níž před městským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce. V souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud dále pristoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Ve věci stěžovatele dle Nejvyššího správního soudu žádná z těchto podmínek není splněna; kasační stížnost je proto nepřijatelná. Stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti soudu nepředestřel. Samotné kasační námitky také neobsahují důvody, které by mohly založit přesah vlastních zájmů stěžovatele, natož přesah svým významem podstatný. Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku městského soudu rovněž neshledal žádná pochybení, natož pochybení zásadního rázu, která by mohla mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. Námitky uplatněné stěžovatelem dostatečně řeší

pokračování

dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu, od které soud neshledal důvodu se v nyní posuzované věci odchýlit.

[12] Pokud jde o zkoumání vhodnosti zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011-50, platí, že „uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu jsou pak zcela samostatnými důvody pro učinění závěru, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 124 zákona o pobytu cizinců.“ Jak uvedl ve svém rozhodnutí městský soud, v případě stěžovatele naopak existuje důvodná obava, že by byl uložením mírnějšího opatření ohrožen výkon rozhodnutí, a proto je nadále naplněn důvod pro jeho zajištění. Ani v tom proto nelze spatřovat důvody pro přijetí kasační stížnosti k meritornímu posouzení. Stěžovatel namítá, že by byl schopen složit finanční záruku za pomoci své rodiny a přátel, avšak jak správně již vyhodnotil městský soud a žalovaná, nikdy k tomu nepředložil žádný důkaz, tudíž toto jeho tvrzení zůstalo nepodložené; rovněž nepředložil důkaz o tom, že osoby, které by poskytly finanční záruku, jsou buď občany České republiky nebo cizinci s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem, jak vyžaduje zákon. Ani v kasační stížnosti nebyli členové rodiny konkrétně uvedeni, jejich identifikace tak zůstává v obecné rovině.

[13] K uložení zvláštního opatření a schopnosti cizince ho plnit se zdejší soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016-56, v němž uvedl: „Uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013-30). Zákon tak zohledňuje zájem na tom, aby přijatá opatření byla skutečně účinná. Požadavek na aplikaci mírnějších prostředků proto nelze vykládat tak, že policie je povinna nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve až v případě neúspěchu cizince zajistit (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011-64). Tento postup by byl neúčelný v případech, kdy má policie důvodné podezření o nebezpečí, že by výkon (případného) rozhodnutí o vyhoštění mohl být ztěžován či mařen ve smyslu ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Pokud tedy existuje nebezpečí ve výše uvedeném smyslu, nelze k uložení zvláštního opatření přistoupit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34)“. K tomu se žalovaná vyjádřila také v odůvodnění svého rozhodnutí a městský soud jej akceptoval. O stěžovateli bylo zjištěno, že má zavedený aktivní návratový záznam v SIS dle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018, o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, ze dne 6. 12. 2023, zadávající stát: Francie. Stěžovatel měl uloženou lhůtu k vycestování do dne 7. 11. 2023, přičemž ze země dobrovolně nevycestoval. Nejvyšší správní soud musí přisvědčit městskému soudu i žalovanému, že lze důvodně pochybovat, že by tak učinil dobrovolně nyní.

[14] Zásahem do rodinného života cizince při jeho zajištění za účelem vyhoštění se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudku ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 67/2020-22: „Co se týče namítaného zásahu do rodinného a soukromého života, je třeba představit, že zajištění představuje omezení osobní svobody, a jde proto z povahy věci vždy o zásah do rodinného a soukromého života zajišťovaného cizince. V projednávaném případě byl stěžovatel omezen na svobodě na 90 dnů, což ovšem nelze považovat za dobu, která by mohla ohrozit udržení rodinného života stěžovatele. Stěžovatel pak v kasační stížnosti spojuje zásah do rodinného života se skutečností, že si přeje i v budoucnu žít v České republice, kterou jeho družka odmítá opustit. Důsledkem napadeného rozhodnutí je však omezení stěžovatele na osobní svobodě, nikoliv povinnost opustit území České republiky. Tato povinnost stěžovateli plyne z rozhodnutí o správním vyhoštění, které však není předmětem tohoto řízení. Prostor pro posouzení přiměřenosti zásahu spočívajícím v povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života stěžovatele je proto výhradně v řízení, které se týká správního vyhoštění, což ostatně vyplývá i z napadeného rozsudku. Tento stěžovatelův postoj však navíc pouze potvrzuje úvahu žalované, že uložené správní vyhoštění by i nadále mařil.“ Jak již uvedl městský soud, stěžovatel se dovolává styku se svými nezletilými dětmi, které však žijí ve Francii, což opět potvrzuje úvahu, že by stěžovatel nerespektoval povinnost vycestovat. Zásahem do jeho rodinného života, který je realizován ve Francii, se již musel především zabývat příslušný orgán Francie při vydání příkazu k vycestování. Pokud se stěžovatel dovolává rodinného života spočívajícího ve styku s jeho rodiči, tak sám stěžovatel uvedl, že jeho rodiče žijí v Alžírské demokratické a lidové republice, kam má být vyhoštěn, tudíž do tohoto jeho rodinného práva zasaženo nebude. Nicméně, jak bylo uvedeno v citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, zásah do rodinného a soukromého života je důsledkem návratového rozhodnutí, které není předmětem nynějšího rozhodnutí. Předmětem nynější věci je omezení stěžovatele na svobodě.

[15] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost stěžovatele se týká otázek již řešených v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Soud tuto judikaturu neshledává rozpornou a rovněž nemá důvod se od ní odchýlit. Nedospěl ani k závěru, že by městský soud uvedenou judikaturu nerespektoval nebo při posouzení věci jinak zásadním způsobem pochybil, což by mohlo negativně ovlivnit hmotněprávní postavení stěžovatele. Napadené rozhodnutí žalované i napadený rozsudek také splňují požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu na přezkoumatelnost správních i soudních rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, či ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského (městského) soudu. Žalovaná, které by tudíž dle pravidla úspěchu v řízení náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nad rámec správní činnosti nevynaložila, proto jí soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení:

pokračování

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 27. února 2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu